

มติชน

Matichon

Circulation: 830,000

Ad Rate: (FC) 1,550 (BW) 1,100

Section: First Section/กระแสรอศน์

วันที่: พุธ 19 พฤศจิกายน 2551

ปีที่: 31

ฉบับที่: 11211

หน้า: 6(กลาง)

Col.Inch: 76.50

ADValue: (B/W) 84,150

(FC) 118,575

PRValue(x3): (B/W) 252,450

(FC) 355,725

คอลัมน์: ดุลยภาพ ดุลยพินิจ: ไม่มีธุรกิจ บนดาวเคราะห์ที่ตายแล้ว!!

ดุลยภาพดุลยพินิจ

มิ่งสรรพ์ ขาวสอาด

สถาบันศึกษานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ไม่มีธุรกิจ

บนดาวเคราะห์ที่ตายแล้ว!!

ไต่เตลเรื่องวันนี้ ผู้เขียนหยิบยืมมาจากนักธุรกิจที่ชื่อ Mr.Graham Storah ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้อภิปราย เรื่อง ธรรมชาติในการจัดการสิ่งแวดล้อมในมุมมองเชิงเปรียบเทียบจากประสบการณ์ต่างประเทศที่จัดโดยสถาบันพระปกเกล้า เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายนที่ผ่านมา

เพราะเป็นคำพูดที่สามารถสื่อสารถึงความสำคัญของระบบนิเวศ ซึ่งคำนึงถึงชีวิตและการทำมาหากินบนโลกใบนี้ที่ออกจากปากนักธุรกิจว่า หากพิภพจบสิ้นลง ธุรกิจจะยั่งยืนได้อย่างไร?

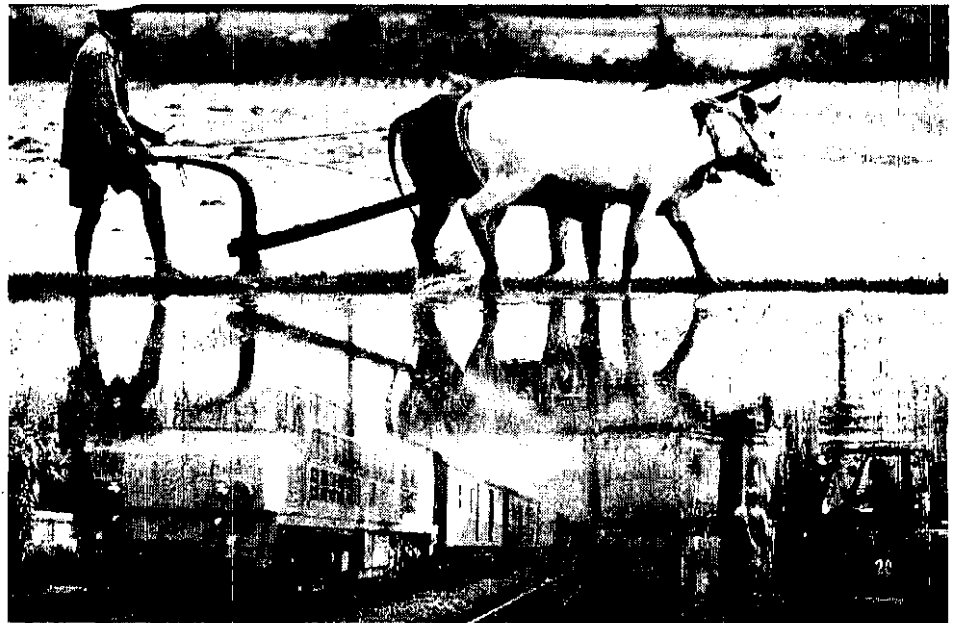
คุณแกรม (อ่านแบบฝรั่งออกเสียง) หรือคุณเกรแฮม (อ่านแบบไทย เหมือนกับที่เราเรียกคุณ Hunter ว่าคุณหันแดร์) ยังอธิบายต่อไปว่า กิจกรรมที่สำคัญมากในการคำนวณเกี่ยวพันเศรษฐกิจไทยให้ยั่งยืนมีอยู่ 3 ประเด็น ซึ่งผู้เขียนขอจำลองมาใส่ไข่มุขน้ำปลาเด็มหัก ดังต่อไปนี้คือ

- หนึ่ง การจัดการน้ำ
- สอง การใช้รถไฟให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- และสาม การให้ความสำคัญกับ Cold chain logistics

ในประการแรกนั้น นักธุรกิจท่านนี้กล่าวว่า ภาคเกษตรของไทยใช้น้ำกว่าร้อยละ 90 หากภาคเกษตร ใช้น้ำน้อยลง ภาคอื่นๆ ก็จะได้นำมาใช้อีกมาก

สอง ประเทศไทยควรหันมาสนใจระบบการขนส่งที่ประหยัดพลังงานมากกว่าทางรถยนต์ แต่เดิมเราพัฒนาประเทศตามแบบอเมริกันซึ่งเป็นเศรษฐกิจน้ำมัน ถัดมาเราก็หันมาตามหลังการพัฒนาแบบญี่ปุ่นซึ่งมีอุตสาหกรรมรถยนต์เป็นหลัก

ดังนั้น การขนส่งสินค้าของเราจึงอาศัยยานยนต์ซึ่งมีต้นทุนสูงเป็นหลักถึงแม้ว่าระบบขนส่งทางรถไฟของเราจะพัฒนาให้ดีขึ้นมากแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้มาตรฐานสากล (อยู่ดี)

ซึ่งทั้งสองประเด็นเป็นเรื่องที่ใหญ่เกินกว่าจะนำมาพูดในที่นี้

ดี สำหรับประเด็นสุดท้าย หากประเทศไทยหวังจะเป็นครัวของโลก เราไม่เพียงแต่ต้องสนใจระบบโลจิสติกส์เท่านั้น แต่ต้องเป็นระบบโลจิสติกส์ของการส่งสินค้าแช่เย็น แช่เย็น นักธุรกิจที่พูดเรื่องนี้ย่อมมีเป้าหมายธุรกิจใจ แต่เราก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นความจริง ซึ่งการพัฒนาการขนส่งสินค้าอาหารทั้งสด ทั้งแช่เย็น และแช่แข็ง ล้วนต้องอาศัยการวิจัยและพัฒนาอย่างมาก โดยเฉพาะผักและผลไม้ของไทย เพราะไม่มีงานวิจัยในต่างประเทศรองรับไว้ เนื่องจากอุณหภูมิและเวลาที่ใช้ในการขนส่งย่อมมีผลต่อสินค้าสดต่างกัน รสชาติและเนื้อของผลไม้แต่ละพันธุ์ก็จะแปรปรวนไปตามอุณหภูมิและเวลาด้วย

รัฐควรจะหันมาให้ความสนใจด้านการพัฒนาผักผลไม้ไทยอย่างจริงจัง แทนที่จะรับจำนำข้าว แล้วหาข้าวไม่เจอ ก็ให้ใช้วิธีซื้อข้าวคุณภาพสูงๆ ไปโปรโมตให้คนจีน คนอินเดีย รวมทั้งฝรั่งอ้อมมือ กินให้ติดใจ ไม่ต้องเสียเงินเยอะๆ จัดงานในโรงแรม แล้วให้นักการเมืองไปเปิดงาน แต่เลือกวิธีให้ภาคเอกชนไปขาย ข้าว (หอมมะลิ) มันไก่ข้าว (หอมมะลิ) ผัด ผัดวุ้นเส้นใส่ไข่เค็ม (ที่ไม่มีเมลามีนปนอยู่) รวมทั้งของหวานประเภทข้าวเหนียว เช่น ข้าวเหนียวหน้ากะทิ ข้าวเหนียวทุเรียน (ตลาดจีน) ไนงานแฟร์หรือในตลาดนัดที่เขาจัดกันทุกเสาร์ทุกอาทิตย์ตามเมืองต่างๆ ในต่างประเทศ

สำหรับวิธีนี้ให้รัฐอุดหนุนภาคเอกชนโดยให้ซื้อข้าวหอมมะลินานแท้ราคาถูก มีการกวาดค้นคุณภาพข้าวจะได้ไม่ถูกปลอมปนในต่างประเทศ ผลไม้ก็เช่นกัน ทุกปีเราก็ต้องทราบนว่าเงาะออกเมื่อ

ไทร มังคุด ลำไย ออกเมื่อไหร่ รัฐควรจัดให้มีการนำเอาเงาะ มังคุด ลำไย ออกไปให้ชาวต่างประเทศชิมฟรีเป็นรายการโปรโมชันผลไม้ไทย ขนมไทย (เช่น ข้าวเหนียวเปียกลำไย) แล้วก็ควรจัดงานทุกปี ตีกว่าจะใช้นโยบายรับจ่านำลม

หากไม่ยอมให้เอกชนทำ ก็ให้โครงการหลวงทำก็ได้

ข้อสำคัญต้องสามารถนำของดีไปขายได้ เพราะฉะนั้น ระบบประกันคุณภาพต้องยอดเยี่ยม สินค้าต้องสดและดี

ส่วนการสนับสนุนอีกทางหนึ่งของรัฐก็คือ ให้ขนส่งสินค้าขึ้นเรือบินการบินไทยส่งไปให้ร้านอาหารไทยในต่างประเทศ ที่แนะนำให้ใช้ร้านอาหารไทยเป็นด่านสุดท้าย เพราะร้านอาหารย่อมต้องรักษาชื่อเสียงสินค้าหากไม่มีคุณภาพ (เพราะคอร์รัปชั่น) ร้านอาหารย่อมไม่เอาไปเสิร์ฟ ชื่อเสียงของประเทศก็ไม่เสียหาย

เข้าทำนอง เรือล่มในหนอง ทองก็คงไม่ไปไหน ข้อสำคัญต้องกระจายโปรโมชันอย่างมีหลักการ ไม่ใช่กระจายให้แต่สี่เดียวของพรรคเรวเท่านั้น

กลับไปยังไต่เต้แล้ว แล้วสิ่งแวดล้อมเกี่ยวข้องกับธุรกิจอย่างไร ในธุรกิจอาหารที่คนไทยต้องการเป็นครัวของโลก ปัญหาสิ่งแวดล้อมกับความปลอดภัยของอาหาร (ซึ่งกำลังเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตอยู่ในปัจจุบัน) เป็นเรื่องเดียวกัน เนื่องจากปลาและอาหารทะเลที่ส่งออกจากน่านน้ำซึ่งสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมมักจะมีปัญหาโลหะหนักสะสม

ข้าวหอมมะลิที่ปลอดภัยเคมียอมได้ราคาดีกว่าข้าวหอมมะลิที่มีสารเคมีตกค้าง

ผัดไทยใส่กุ้งสด ก็ควรใช้กุ้งที่ปลอดภัยแอนตี้ไบโอติก

นโยบายด้านเกษตรที่สำคัญสำหรับความอยู่รอดของประเทศไทยไม่ใช่การจ่านำพิชผลการเกษตร หากแต่เป็นนโยบายการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมและนโยบายวิจัยและพัฒนาสำหรับภาคเกษตรมากกว่า

ส่วนนโยบายจ่านำพิชผลไม่ใช่เน้นนโยบายด้านเกษตร แต่เป็นนโยบายการเมือง

สุดท้ายก็อยากสรุปว่า ทุกวันนี้ ประเทศไทยก็บอบช้ำมาากแล้ว อย่ามัวเอามือตบตีนตบมาตบกันนิ้วเนี่ยอยู่เลย ช่วยกันหาทางออกดีกว่า เพราะในประเทศที่ล้มสลายแล้วก็ย่อมไม่มีธุรกิจสำหรับนักการเมืองเช่นกัน!